

Arrest

nr. 145 532 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TOOTS, die loco advocaat J. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken, afkomstig zijn uit Sarghoda, Punjab en behoren tot de Ahmadimuslims. Op 19 september 2005 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U haalde problemen aan met maulvi Shafqat en de "Khatme-e-Nabuwat". Op 28 november 2005 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U ging hiertegen in beroep maar uw beroep werd verworpen.

Op 10 oktober 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou in 2014 geprobeerd hebben om in Nederland een asielaanvraag in te dienen. In 2009 zou u in België bij de Pakistaanse ambassade een

nieuw paspoort aangevraagd hebben. In 2011 zou u uw familie in Pakistan opgezocht hebben. Na twee maanden zou u vernomen hebben dat uw tegenstanders wisten van uw terugkeer. U zou in Pakistan een nieuw paspoort aangevraagd hebben en u zou teruggekeerd zijn naar België. Uw zussen, broer en moeder zouden Pakistan verlaten hebben, enkel uw vader zou daar nog wonen. Uw vader zou in december 2013 ontvoerd zijn door religieuze extremisten. Ze eisten losgeld. Dit werd in maart 2014 betaald en uw vader kwam vrij. Uw vader zou mishandeld zijn en hij had nood aan medische verzorging. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van een pagina uit uw paspoort van 2011 en verschillende betalingsbewijzen aan uw gemeenschap. Na uw gehoor stuurde u kopies van enkele pagina's van één van uw paspoorten en een kopie van uw Nicop.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo werd tijdens uw eerste asielaanvraag reeds gewezen op verschillende ongeloofwaardige elementen in uw verklaringen, die door u ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnen. Uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede asielaanvraag herstellen het geloof in uw vrees niet. U verklaarde immers dat u ondanks uw bewering een vrees te moeten koesteren voor de extremistische "Khatme-e-Nabuwat" in 2001 vrijwillig terugkeerde naar Pakistan om uw familie te bezoeken. Hoewel u beweerde dat u in het verleden gearresteerd werd door de Pakistaanse politie, gebruikte u tijdens deze reis een Pakistaans paspoort dat u via de Pakistaanse ambassade te Brussel, de lokale vertegenwoordigers van dezelfde autoriteiten die u vervolgd zouden hebben, verkreeg. Wat meer is; u zou dit paspoort zelfs een keer verlengd hebben en tijdens uw aanwezigheid in Pakistan zou u zich nogmaals tot uw autoriteiten gewend hebben om een nieuw paspoort te bekomen. Deze handelwijze ondermijnt volledig uw vrees. U verklaarde dat uw tegenpartij weet zou hebben van uw terugkeer in Pakistan en hierdoor zou u het land eerder dan voorzien verlaten hebben. U gevraagd hoe deze mensen weet konden hebben van uw terugkeer, verklaarde dat zij een moskee hebben tegenover uw huis en bovendien zou u uw dorp bezocht hebben. Indien de "Khatme-e-Nabuwat" inderdaad een moskee tegenover uw huis zou hebben, is het volstrekt ongeloofwaardig dat indien u hen dient te vrezen u uw aanwezigheid kenbaar zou maken door naar huis te gaan. Bovendien diende u na uw terugkeer in België in 2011 geen tweede asielaanvraag in, gebaseerd op deze nieuwe vrees wat verder de geloofwaardigheid van deze bewering ondermijnt. U gevraagd waarom u dit niet gedaan heeft, wees er op dat u toen nog over een Belgische verblijfskaart beschikte. Het is dan ook duidelijk dat uw verblijfspapieren belangrijker waren dan uw nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw paspoorten is het duidelijk dat u ontwijkende antwoorden gaf, wat het vermoeden dat u wel vaker reist enkel versterkt. Zo gaf u initieel aan slechts over 1 paspoort in uw hele leven beschikt te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Hierna gaf u aan dat u met dit paspoort naar België gereisd zou zijn, waarna u hier in 2009 een nieuw paspoort aangevraagd zou hebben. Het ging hier dan ook plots over twee paspoorten. U gaf aan dat dit paspoort uw laatste paspoort was. U gewezen op kopies uit uw dossier van een paspoort uit 2011, gaf aan dat het hier inderdaad om een derde paspoort ging. Bovendien gaf u aan dat u het paspoort uit 2009 nog eens had laten verlengen, toen bleek dat uw bewering met dit paspoort in 2011 naar Pakistan gereisd te hebben onmogelijk was daar het maar een jaar geldig was (dus tot 2010). Het is dan duidelijk dat u het achterste van uw tong niet wenst te tonen; u past uw verklaringen enkel aan nadat u op onmogelijkheden gewezen wordt. U wekt dan ook de sterke indruk dat u een aantal zaken achterwege probeert te houden. U gevraagd achter volledige kopies van

zowel uw paspoort van 2009, als van dit uit 2011 en uw Nicop- kaart ("National Identity Card for Overseas Pakistanis"), gaf aan deze af te zullen geven. U voldeed echter nooit volledig aan deze belofte wat de indruk dat u iets achter houdt enkel versterkt. Enkele dagen na uw gehoor stuurde u immers enkel een selectie aan pagina's uit uw paspoort van 2009 en uw Nicop door. Uit deze enkele pagina's bleek inderdaad dat u in 2011 op en neer reisde tussen België en Pakistan. Naar de inhoud van de rest van uw paspoorten heeft het CGVS het raden, want hoewel u tijdens uw gehoor herhaaldelijk gevraagd werd naar kopies van uw volledige paspoorten, voldeed u nooit aan deze vraag. Deze vaststelling ondermijnt verder uw oprechtheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Pakistan de positie van qaid (leider) van de mannen tussen 15 en 40 jaar bekleedde. U beweerde deze positie van 2002 tot 2005 uitgeoefend te hebben (gehoorverslag CGVS p. 6). U gevraagd hoe u op zo'n jonge leeftijd reeds zo'n positie verkregen zou hebben (in 2002 was u amper 21 jaar oud), waarbij u veel oudere mannen leiding diende te geven, bleef eerst zeer vaag door te zeggen dat dit de wil van God is, waarna u aangaf dat u deze post waarschijnlijk kreeg daar uw grootvader reeds een positie had in de gemeenschap. Wat er ook van zij, reeds tijdens uw eerste asielaanvraag werden vraagtekens geplaatst bij uw bewering een qaid te zijn, een bewering die u overigens niet wist te staven. Bovendien verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag nog dat u deze positie pas bekleedde sinds januari 2004. Voor dit verschil van twee jaar had u geen verklaring. U beweerde dat u een attest zou vragen van uw gemeenschap ter bevestiging van uw positie. U verblijft echter al bijna tien jaren in België. Dat u zich nu pas de moeite zou getroosten om uw verklaringen te staven, is wel zeer laat. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Pakistan elk soort vervalsing verkrijgbaar is.

Ook is het bevreemdend dat gezien uw bewering een verantwoordelijke functie in Pakistan gehad te hebben, u hier in België op tien jaren tijd geen enkele functie in uw gemeenschap uitgeoefend zou hebben. Het enige bewijs van uw contacten met de Ahmadigemeenschap waren uw betalingsbewijzen. Echter kan vastgesteld worden dat deze betalingsbewijzen niet de uwe zijn, daar er verschillende namen op voorkomen die duidelijk niet de uwe zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw verklaring dat het hier een fout betreft van diegene die het opstelde, is weinig aannemelijk temeer deze attesten in verschillende jaren opgesteld werden. Het lijkt er dan ook op dat u zelfs in de Belgische gemeenschap weinig actief bent. Uw religieuze beleving overstijgt dan ook niet het dagdagelijkse en dient uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg te staan.

Wat betreft uw bewering dat uw vader ontvoerd zou zijn voor losgeld door jullie oude tegenstanders kan enkel vastgesteld worden dat u dit op geen enkele manier aannemelijk weet te maken. Zo legde u geen enkel bewijs voor dat in verband zou staan met deze ontvoering. Daar er een stevige som aan losgeld geëist werd, kan verondersteld worden dat dit in de kranten verscheen, maar volgens u zou hier niets van in de kranten gestaan hebben. Daarnaast blijkt uit toegevoegde informatie dat de Ahmadigemeenschap dit soort incidenten met haar leden zo veel mogelijk opvolgt en publiceert. U verklaarde dat uw gemeenschap weet zou hebben van uw incident en zelfs de gemeenschap hier en in het Verenigd Koninkrijk zouden voor hem gebeden hebben. In dit licht is het dan ook niet ernstig te noemen dat u deze ontvoering niet aannemelijk weet te maken, mits een bevestiging door uw gemeenschap. Ook verklaarde u dat uw vader mishandeld werd en drie maanden in een privé- kliniek werd opgenomen, maar ook hiervan wist u geen enkel document voor te leggen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan dit incident.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kopie van zijn paspoort alsook zes rapporten van respectievelijk de Verenigde Naties met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan, twee rapporten van de Verenigde Staten over godsdienstvrijheid, een rapport van het Verenigd Koninkrijk over godsdienstvrijheid in Pakistan en twee rapporten van het Duitse federale bureau voor asiel en migratie.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij als ahmadi zou gekregen hebben met mauvli Shafqat en de Khatme-e-Nabuwat. Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in op 19 september 2005. Op 28 november 2005 nam het Commissariaat- generaal dienaangaande een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen.

Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag herhaalt verzoeker dat hij vervolging vreest van de Khatme-e-Nabuwat. Hij voegt eraan toe dat hij in 2014 geprobeerd zou hebben om in Nederland een asielaanvraag in te dienen. In 2009 zou hij in België bij de Pakistaanse ambassade een nieuw paspoort aangevraagd hebben en in 2011 zou hij zijn familie in Pakistan opgezocht hebben. Na twee maanden zou hij vernomen hebben dat zijn tegenstanders wisten van zijn terugkeer. Hij zou in Pakistan een nieuw paspoort aangevraagd hebben en hierna teruggekeerd zijn naar België. Verzoekers zussen, broer en moeder zouden Pakistan verlaten hebben en enkel zijn vader zou daar nog wonen. Verzoekers vader zou in december 2013 ontvoerd zijn door religieuze extremisten en vrijgekomen in maart 2014 nadat er losgeld voor hem betaald werd. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker volgende documenten voor: een kopie van een pagina uit zijn paspoort van 2011 en verschillende betalingsbewijzen aan zijn gemeenschap. Na zijn gehoor stuurde hij nog kopie van enkele pagina's van één van zijn paspoorten en een kopie van zijn *National Identity Card for Overseas Pakistanis* (Nicop).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielrelaas onder meer werd afgewezen omdat hij (i) ondanks zijn bewering een vrees te moeten koesteren voor de extremistische Khatme-e-Nabuwat in 2011 vrijwillig terugkeerde naar Pakistan om zijn familie te bezoeken en (ii) hiervoor een paspoort gebruikte dat hij bij de Pakistaanse ambassade te Brussel bekomen had hoewel hij beweerde in het verleden gearresteerd te zijn geweest door de Pakistaanse politie, (iii) hij dit paspoort ook nog eens een keer verlengd heeft en (iv) bovendien een nieuw paspoort heeft bekomen tijdens zijn verblijf in Pakistan.

Verzoeker betoogt dat hij wel een paspoort moest vragen om zijn identiteit te kunnen bewijzen om een regularisatieaanvraag te kunnen doen. Ook verklaart hij dat hij naar zijn familie terugkeerde omdat hij deze al zes jaar niet meer gezien had. Een dergelijk verweer overtuigt geenszins. Van iemand die verklaart de Pakistaanse overheden te vrezen (verzoeker werd beweerdelijk gearresteerd door de Pakistaanse politie) kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat deze zich meerdere malen wendt tot diezelfde overheden om (i) een paspoort te bekomen, (ii) dit paspoort te verlengen en (iii) een nieuw paspoort te bekomen. Een dergelijke handelswijze is onverenigbaar met de voorgehouden vrees voor vervolging. Dat verzoeker bovendien terugkeert naar Pakistan en zijn familie bezoekt wier woning is gelegen tegenover de moskee van de Khatme-e-Nabuwat verhindert nog verder geloof te hechten aan zijn bewering ooit vervolging te hebben gevreesd van voornoemde beweging.

Voor wat betreft zijn voorgehouden functie van qaid beperkt verzoeker zich tot het bevestigen van zijn bewering terwijl het motief uit de bestreden beslissing wijst op de onverenigbaarheid van deze functie met verzoekers jonge leeftijd. Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd gehandhaafd

blijft. Dit gegeven in samenhang met de vaststelling dat verzoeker hiervan zelfs geen begin van bewijs kan neerleggen ontnemt verder iedere geloofwaardigheid aan zijn bewering ooit een dergelijke functie te hebben bekleed. Dat verzoeker voorts geen begin van bewijs kan neerleggen over de ontvoering van zijn vader ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn relaas. Terecht motiveert de bestreden beslissing hierover dat aangezien er een stevige som aan losgeld geëist werd, er verondersteld kan worden dat dit in de kranten verschenen is. Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de ahmadigemeenschap dit soort incidenten met haar leden zo veel mogelijk opvolgt en publiceert. De vaststelling dat verzoeker dienaangaande geen enkel bewijs kan neerleggen ontnemt ook hier iedere geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dit geldt des te meer nu verzoeker verklaarde dat zijn gemeenschap weet zou hebben van dit incident en zelfs de gemeenschap hier en in het Verenigd Koninkrijk zouden voor hem gebeden hebben.

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden kan verzoeker zijn vrees niet rechtvaardigen op grond van reeds ondergane vervolging met betrekking tot het recht op godsdienstvrijheid.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de ahmadi in Pakistan en naar het arrest van het EHRM *N.K. t/ Frankrijk* kan het volgende worden opgemerkt.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat de ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Het arrest van het EHRM door verzoeker geciteerd wijst op het risico dat ahmadi's lopen die in het openbaar hun religie belijden en prediken. Gelet op wat voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers bewering de functie van qaid te hebben bekleed in Pakistan geen enkel geloof kan worden gehecht. Evenmin blijkt verzoeker in België publiekelijk zijn geloof te belijden, laat staan hier binnen de gemeenschap een verantwoordelijke functie te bekleden. Bovendien kan uit het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHRM niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar de talrijke rapporten en citaten hieruit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) stelt de bestreden beslissing dat *“Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”*

Dit motief door verzoeker niet weerlegd wordt door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER